

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 17.317 van 17 oktober 2008 in de zaak RvV X IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 mei 1976 te Thika (Kiambu district, Central province). Op 5 december 1998 huwde u met Simon (K.G.). Jullie woonden in Nakuru (Nakuru district, Rift Valley province). Op 14 oktober 1999 werd jullie eerste kind geboren. In november 1999 vertelde uw man u dat hij lid was van de Mungiki. Hij wilde dat u zou toetreden tot de sekte en dat u zich zou laten besnijden. Uw echtgenoot bleek zelfs een leider te zijn van de Mungiki. U weigerde tot de Mungiki toe te treden omdat dit indruiste tegen uw Christelijk geloof. Uw man bedreigde u en sloeg u. Nadat u op een dag wit poeder vond in huis dat cocaïne bleek te zijn, vermoedde u dat uw echtgenoot drugs smokkelde. Uw man vroeg u met een ander lid van de Mungiki te slapen. U weigerde dit en werd verkracht. Toen u daarna naar de politie ging zeiden die dat u zich als een volwassen vrouw moest gedragen en dat u terug naar huis moest gaan. Op een dag bracht uw man een andere vrouw mee naar huis. Hij dreigde ermee met deze vrouw te trouwen als u geen Mungiki werd. U

werd voortdurend geslagen en bedreigd door uw echtgenoot. Toen u op een keer van de markt thuis kwam zaten uw echtgenoot en vijf van zijn vrienden thuis. Ze lachten u uit en vernederden u. Er werd u een tekening getoond van een naakte man die een naakte vrouw aan het besnijden was en een pijl met uw naam naar de vrouw. De mannen zeiden dat als u bleef weigeren de Mungiki te vervoegen, ze u zouden doden. Ook het daaropvolgende jaar gingen de slagen en bedreigingen verder. In 2001 werd het kalmer gezien u terug zwanger was. Op 5 november 2001 beviel u van uw tweede zoon, Patrick (N.). Daarna begonnen de problemen met uw man opnieuw. Hij sloeg u en verkrachtte u. Toen u op een dag een berichtje van een andere vrouw vond op de telefoon van uw echtgenoot, probeerde u zelfmoord te plegen. U nam een hoop pillen. Uw man vond u en bracht u naar het ziekenhuis. De situatie ging daarna van kwaad naar erger. U probeerde tevergeefs uw echtgenoot te overhalen u met rust te laten. In juni 2003 kwamen drie mannen naar jullie huis. Uw man was er niet. De mannen sloegen u. Ze bonden u vast op uw bed waarop ze u voor de ogen van uw kinderen verkrachtten. Nadien ging u zelf naar het ziekenhuis. Toen uw man de volgende dag thuis kwam zei hij u hem er niets van te vertellen. Hij zei u dat als u geen lid wilde worden van de Mungiki u dat allemaal maar moest ondergaan. U ging toen voor de tweede keer naar de politie. In 2005 werd u op weg van de markt naar huis onder bedreiging van een wapen door een onbekende man verkracht. De man noemde u 'fallah' zoals uw man u noemde als hij kwaad was op u. U sleepte zich naar huis. Uw echtgenoot deed alsof hij niet wist wat er gebeurd was maar u was er van overtuigd dat hij erachter zat. Uw man sloeg u en u brak uw arm. U besloot niet meer naar de politie te gaan omdat die toch niets zouden doen. U was depressief en had veel stress. In mei 2006 werd u op terugweg van de markt door drie mannen overvallen. Uw echtgenoot stond vanop een afstand toe te kijken. De mannen verkrachtten u. U raakte bewusteloos. Toen u weer bij bewustzijn kwam sleepte u zichzelf naar de hoofdweg waar u een 'matatu' deed stoppen en vroeg u naar het ziekenhuis te brengen en uw man op de hoogte te brengen. Uw man was zeer snel ter plaatse. Hij bracht u naar het ziekenhuis. Uw man zei u niet te vertellen aan de dokter wat er aan de hand was. U deed dit toch. U hoopte dat de dokters alles op de papieren van uw opname zou zetten maar dit gebeurde niet. Hij liet het stuk van de verkrachting en van de aanwezigheid van uw man tijdens de overval weg. Toen u terug thuis kwam ontdekte u dat uw man zonder uw medeweten het huis waarin jullie woonden verkocht had. U riep de hulp van uw schoonmoeder in maar dit haalde niets uit. Uw man dwong u te verhuizen naar een afgelegen plaats. Uw oom, Lewell (N.), raadde u aan een reden te zoeken om uw man te overtuigen te verhuizen. Uiteindelijk verhuisde u tijdens een periode dat uw man langere tijd afwezig was op uw eigen initiatief zonder het medeweten van uw man terug naar Nakuru. Uw man liet u door een vriend van hem volgen vanaf uw werk. Zo kwam hij te weten waar jullie verbleven. Uw man bedreigde u weer en hij begon u opnieuw te slaan. In 2007 besloot u het land te verlaten. Er waren veel spanningen. Uw man en zijn vrienden waren in die periode heel close met Lee Kinjanjui, een kandidaat parlements lid van de 'PNU' (Party of National Unity). Uw man hielp hem bij het voeren van zijn campagne. In juni 2007 stelde uw vriendin Fanis (N.) u voor aan de heer (M.). Hij beloofde u tegen betaling te helpen het land te verlaten. Na een mislukte poging om een visum voor de Verenigde Staten te krijgen, bleef u vastbesloten het land te willen verlaten. U leerde enkele dames van de 'KNOVV'(Kenya National Organisation of Victims of Violence) kennen. U hoopte dat zij u zouden kunnen helpen. Ze bleken u echter enkel publieke steun te willen geven. U vroeg uw nicht, Catherine (G.) u te helpen. Ze vroeg u te wachten tot na de verkiezingen. In de periode na de verkiezingen was er veel wanorde in het land. De Mungiki pleegden veel gewelddaden. In januari 2008 verhuisde uw echtgenoot naar Nairobi. Het eerste weekend ging u met hem mee. Het was uw intentie terug te keren naar Nakuru maar omdat de wegen afgesloten waren zag u zich genoodzaakt bij uw echtgenoot te blijven in Nairobi. Uw man sloeg u weer. U nam terug contact op met de heer (M.). Hij kon u helpen het land te verlaten met een visum voor Rusland. Toen u op 20 januari 2008 thuis kwam trof u uw echtgenoot dronken aan. Uw man sloot zich samen met u op in de slaapkamer. Hij had een mes

vast en riep op u. Hij sloeg u tegen de muur. Uw man was woedend. U slaagde erin het mes uit zijn hand te slaan en het onder het bed te schoppen. Hij gedroeg zich als een gek. Hij sloeg u met een schoen op het hoofd. U bloedde hevig. De huishulp bevrijdde u uit de kamer en zei uw man u met rust te laten. Hij belde uw nicht Catherine. Ze bracht u naar het ziekenhuis. Nadien vergezelde ze u naar de politie. Daar deed u uw verhaal aan een vrouwelijke agente, Rose. Ze vroeg u waarom u zo lang bij uw echtgenoot was gebleven. Ze besloot u te helpen door u een document te geven waarmee u meer kans zou maken om de voogdij over uw kinderen te krijgen bij een scheiding. U wilde uw kinderen ophalen en met hen weglopen. Uw echtgenoot had ze echter naar zijn nicht gebracht. Hij sloot u op en sloeg u. Toen u de heer (M.) belde vernam u dat u met hem naar de Russische ambassade kon gaan op 26 februari 2008 om een visum te gaan halen. Op 21 maart 2008 verliet u uiteindelijk Kenia. Op 22 maart 2008 werd u op de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de Federale Politie omdat u geen visum voor België had (zie verslag van de Federale Politie van Zaventem met nummer BN/2138/08, dd.22 maart 2008 en met nummer PA85/GC, dd. 22 maart 2008). U vroeg meteen asiel aan bij de Federale Politie te Zaventem.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele ernstige bedenkingen gemaakt te worden bij de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Zo was u zeer slecht op de hoogte van de activiteiten van uw man als lid van de Mungiki. Dit is des te merkwaardiger aangezien u eerst tijdens het gehoor verklaarde dat, wanneer u vernam dat uw man Mungiki was, u er meer van wou weten maar wanneer u dan meer gevraagd wordt, u plots verklaarde dat u er niets van wou weten omdat u er tegen was (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 8 april 2008, hierna CGVS 1, p.8). U wist niet sinds wanneer uw echtgenoot lid was van de Mungiki (zie verhoorverslag CGVS 1, p.8). U vertelde dat uw man een leider was van de Mungiki maar u slaagde er niet in te preciseren van wat hij precies de leider was (zie verhoorverslag CGVS 1, p.8). U wist niet welke functie uw man had binnen de Mungiki (zie verhoorverslag CGVS 1, p.8). U vertelde dat uw man tabak snoof en dat hij drugs verhandelde, maar het is slechts een vermoeden dat dit in het kader van de Mungiki-sekte was (zie verhoorverslag CGVS 1, p.8). U kon niet zeggen welke andere activiteiten uw echtgenoot als Mungiki nog had (zie verhoorverslag CGVS 1, p.9). Naast Waithaku kon u geen enkele ander Mungiki-lid bij naam noemen (zie verhoorverslag CGVS 1, p.9). Daar u verklaarde dat u reeds sinds 1999 op de hoogte

was van het lidmaatschap van uw man en daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat uw echtgenoot u over de Mungiki vertelde en dat ze reeds bij jullie thuis samenkwamen, mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u toch bepaald gegevens met betrekking tot het lidmaatschap van uw man en met betrekking tot zijn collega's Mungiki kan verschaffen. U bent hiertoe duidelijk niet in staat.

Daarenboven verklaarde u dat uw echtgenoot u in 1999 vertelde dat hij Mungiki was en dat hij sindsdien u wilde dwingen eveneens lid te worden hetgeen gepaard zou gaan met uw besnijdenis (zie verhoorverslag CGVS 1, p.8). Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot u gedurende meer dan acht jaar telkens bleef bedreigen opdat u lid zou worden van de Mungiki zonder dat hij enige stap ondernam

om u gedwongen te laten besnijden of om u gedwongen in te lijven bij de Mungiki. Toen u hierop gewezen werd door het Commissariaat-generaal repliceerde u dat de besnijdenis bijzaak was en dat uw echtgenoot vooral wilde dat u de Mungiki zou vervoegen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 18 april 2008, hierna CGVS 2, p.6). Dit is echter nog steeds geen verklaring waarom uw echtgenoot u gedurende acht jaar bedreigde opdat u lid zou worden van de Mungiki maar geen enkele actie ondernam om u daadwerkelijk fysiek te dwingen lid te worden.

Tenslotte kunnen nog enkele elementen opgemerkt worden die het ongeloofwaardig en ongegrond karakter van uw verklaringen verder aantonen. Zo is het merkwaardig dat u, toen u na een aanval waar uw man bij aanwezig was, weer bij bewustzijn kwam, u besloot toch uw man te bellen om met u naar het ziekenhuis te gaan (zie verhoorverslag CGVS 2, p.3). Ook het feit dat u toch met uw man meegang naar Nairobi in 2008 'om hem te brengen' (zie verhoorverslag CGVS 2, p.4) is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over voortdurende mishandeling. Uw man maakte blijkbaar geen probleem over uw weigering hem te vergezellen naar Nairobi toen hij daarheen verhuisde, omdat u in Nakuru in uw zaak werkte (zie verhoorverslag CGVS 2, p.4), wat eveneens merkwaardig is in het licht van uw verklaringen. Ook het feit dat u een wagen kreeg van uw man (zie verhoorverslag CGVS 2, p.4), wat u toch een grote mate van onafhankelijkheid en zelfstandigheid kon geven, is moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u geschetste thuissituatie.

Gezien bovenstaande bemerkingen dient geconcludeerd te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het feit dat uw man Mungiki was en dat hij u wilde dwingen toe te treden tot de Mungiki en u daartoe jarenlang mishandelde, weinig geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten die u aanhaalde om deze redenen.

Bovendien slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u tegen uw echtgenoot, in zijn hoedanigheid als leider van de Mungiki, geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten van uw land van herkomst en dat een vlucht naar het buitenland de enige mogelijke optie was voor u. Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van de Mungiki in Kenia komt immers duidelijk naar voren dat het een verboden beweging betreft en dat ze momenteel actief vervolgd wordt door de autoriteiten aangezien de leden ervan op massale schaal aangehouden worden (zie documentatie in het administratieve dossier). Toen u hierop gewezen werd door het Commissariaat-generaal en gevraagd werd of u geen hulp kon krijgen van de politie door te zeggen dat je man lid was van de Mungiki antwoordde u enkel dat er veel corruptie is in Kenia en dat uw echtgenoot als aanhanger van de 'PNU' veel steun krijgt van de overheid (zie verhoorverslag CGVS 2, pp.6-8-9). Uit bovengenoemde informatie blijkt echter dat ondanks de corruptie en de vermoede link met bepaalde politici, de Mungiki in Kenia vervolgd worden, zo zelfs gelinkte politici zelf (ook in Nakuru) (zie documentatie in het administratieve dossier). U slaagde er bovendien niet in aannemelijk te maken dat de macht en de invloed van uw echtgenoot verder reikten dan louter het lokale niveau. U zei dat uw echtgenoot een parlamentslid van Nakuru steunde en dat een parlamentslid contact heeft met de president en dat daardoor de macht van uw echtgenoot over het

hele land reikt (zie verhoorverslag CGVS 2, p.8). Deze conclusie is louter speculatief en geenszins gebaseerd op objectieve feiten en concrete aanwijzingen.

Daarenboven blijkt ook uit uw verklaringen zelf dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet hebt uitgeput. U liet immers meermaals na in te gaan op geboden hulp en bescherming, zowel bij de organisatie KNOVV (zie verhoorverslag CGVS 2, p.4), als bij de politie (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Het feit dat uw man blijkbaar bevreesd was voor het feit dat u zou vertellen wat hij allemaal deed (zie verhoorverslag CGVS 2, p.2) en dat uw huishoudhulp gezien had wat hij deed (zie verhoorverslag CGVS 2, p.5) wijst er bovendien op dat hij wel degelijk vervolging vreesde.

Verder komt uit uw verklaringen naar voor dat u persoonlijk als Kikuyu geen vrees ervaart vervolgd te zullen worden in uw land van herkomst louter omwille van uw etnische oorsprong. Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u vreesde bij uw terugkeer naar Kenia problemen te zullen hebben louter omwille van het feit dat u Kikuyu bent, ging u wederom in op de problemen met uw man en met de Mungiki (zie verhoorverslag CGVS 2, p.7). U haalde geen enkel element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u bij uw terugkeer naar Kenia louter omwille van uw etnische afkomst problemen zou hebben. Uit uw verdere verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek uit uw land van herkomst evenmin enige problemen had om deze reden. Daarenboven komt uit uw verklaringen naar voor dat er in de regio van waar u afkomstig bent (Central Province) en waar u nog steeds familie hebt bij wie u terecht kan, waaronder uw moeder in Kiambu en uw nichten in Nyeri, geen noemenswaardige problemen zijn voor mensen van Kikuyu origine vanwege hun afkomst in de nasleep van de verkiezingen van december 2007 (zie verhoorverslag CGVS 2, pp.7-8).

Tot slot dient erop gewezen te worden dat Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de huidige situatie in Kenia niet beantwoordt aan alle vereisten van de definitie in artikel 48/4. Het land werd inderdaad getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, maar eind maart 2008 zijn de gemoederen in bepaalde regio's bedaard. Meerbepaald eveneens in de regio van waar u afkomstig bent en waar uw familie nog steeds verblijft, namelijk Central Province. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister.

De VN heeft het niveau van onveiligheid (op de veiligheidsschaal) in Nairobi en Mombasa teruggebracht tot fase 1. **Op dit moment kan men bijgevolg niet meer spreken van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict** (zie informatie die werd toegevoegd aan het dossier). Artikel 48/4 § 1 is bij gevolg niet van toepassing aangezien het hier een eventueel risico betreft en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze evaluatie geldt onder gelijkblijvende omstandigheden. Ze is vanzelfsprekend onderhevig aan evoluties ten gevolge van een gewijzigde situatie.

U legde volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: 'operation notes' (dd. 4 mei 2006), een 'patient admission form' (dd. 3 mei 2006), een 'consent for operation' (dd. 4 mei 2006) en een 'discharge summary and clinical abstract sheet' (dd. 5 mei 2006), allen van het Valley Hospital in Nakuru, een 'medical examination report' van de Keniaanse politie (dd. 22 januari 2008), een betalingsbewijs van het Marie Stopes Centre for Healthcare in Nakuru (dd. 24 november 2007), een 'donation receipt note' van de Kenya Red Cross Society (dd. 9 januari 2008), enkele betalingsbewijzen

voor de huur en de elektriciteit van uw zaak (dd. 8 april 2006, 12 juni 2007, 29 mei 2007, 12 januari 2007, 17 juli 2006 en 18 april 2007), foto's van u en uw gezin en van uw huwelijk, een brief van uw echtgenoot aan de Equity bank (dd.3 juli 2006), een uitnodiging van het 'World Outreach Center' (dd.23 januari 2007), een 'visa appointment' van de U.S. Embassy in Nairobi (dd.28 juni 2007), een certificaat voor de cursus 'Fashion design and garment making' (dd. 5 december 1996), een 'transcript' van de Egerton University voor een cursus 'Computer Applications' (dd. 22 juni 2005), twee 'single business permit bills' (dd.20 april 2007 en 23 juli 2007), een 'single business permits' (dd. 27 april 2006), een brief van 'Asoliabem engineering and land use planners' aan uw echtgenoot (dd.21 april 2000), een offerte van Patos Print Solutions tav u, een 'certificate of confirmation' van uzelf van de Presbyterian Church for East Africa (dd. 16 juni 2002), een 'Certificate of infant baptism' voor uw beide kinderen van de Presbyterian Church for East Africa (dd. 16 juni 2002), uw 'certificate of birth' (met nummer 908909), een kopie van uw 'certificate of marriage' (met nummer 873055), het 'certificate of birth' van uw zonen John Gatuhi Kamau (met nummer 747412) en Patrick Ndirangu (met nummer 376760), de 'Child Health Card' van uw beide zoontjes en uw paspoort van Kenia (met nummer A486294).

Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen daar noch uw identiteit, noch uw beroep, noch uw huwelijksband met een zekere Simon Kamau Gatuhi in twijfel worden getrokken. Met betrekking tot de medische documenten dient opgemerkt te worden dat geen van deze documenten uitsluitel geeft over de oorzaken van de letsels vermeld in voorgenoemde documenten. (...)

3.2. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat zij inderdaad zeer slecht op de hoogte is van de activiteiten van haar echtgenoot als lid van de Mungiki. Ze geeft aan dat zij zelf geen lid wou worden van de Mungiki, zich jaren heftig verzet heeft tegen haar echtgenoot die wilde dat ze de Mungiki zou vervoegen en dat het evident is dat zij over deze beweging en de activiteiten van haar man maar weinig weet.

Verzoekster stelt dat zij getracht heeft haar echtgenoot te verlaten, maar dat dit niet lukte. Ze verklaart dat haar echtelijk leven bijgevolg voortging, hoe moeilijk het ook was (wat het geval is voor talrijke mishandelde vrouwen) en dat haar reacties in dit licht moeten worden verstaan.

Verzoekster geeft aan dat zij zich meermaals tevergeefs bij de politie heeft aangeboden maar dat zij nooit een gepaste reactie kreeg. Zij werd ook door de dokter aan wie zij haar situatie uitlegde, genegeerd. Bijgevolg is het logisch dat zij alle vertrouwen in haar autoriteiten verloor. Verzoekster wijst er op dat het niet wordt betwist dat er veel corruptie is in Kenia en dat de Mungikibeweging banden met politici heeft. Bijgevolg dient aan haar verklaringen aangaande haar situatie tenminste het voordeel van de twijfel te worden toegepast.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Aangaande verzoeksters onwetendheid omtrent de activiteiten van haar echtgenoot voor de Mungiki, repliceert verweerder terecht dat het feit dat verzoeksters echtgenoot wilde dat zij toetrad tot de sekte van de Mungiki de kern is van haar asielrelaas. Daarenboven zou de echtgenoot van verzoekster haar jarenlang (sinds 1999 tot 2008) proberen te hebben overtuigen om toe te treden tot de Mungiki. Verweerder stelt dan ook terecht dat het bijgevolg niet onredelijk is om te verwachten dat zij toch enigszins gedetailleerde verklaringen kan afleggen aangaande deze beweging en de rol van haar echtgenoot hierin. Verzoekster bleef hier in gebreke en verweerder wordt door de Raad gevolgd waar hij verwijst naar de opeenvolging van motieven zoals opgesomd in de bestreden beslissing en die door de Raad te dezen wordt overgenomen. Het feit dat zij hieromtrent een erg beperkte kennis heeft wordt overigens niet betwist in het verzoekschrift. De loutere verklaring dat zij zich jaren heftig heeft verzet tegen haar echtgenoot en dat het evident is dat zij over deze beweging en de activiteiten van haar man maar weinig weet, kan derhalve niet aanvaard worden als een afdoende verklaring, mede gelet op de vele jaren dat haar echtgenoot haar poogde te overtuigen om tot deze sekte toe te treden. Verzoeksters verklaring dat haar reacties in het licht van het moeilijke echtelijke leven dienen te worden gezien, overtuigen niet en zijn niet dienstig ter weerlegging van haar onwetendheid, mede in acht genomen dat zij blijkens de voorgelegde documenten minstens een zekere mate van zelfstandigheid had door haar opleidingen en beroepsbezigheden (zie map documenten, 'single business permit').

Omtrent verzoeksters betoog inzake corruptie en linken tussen de Mungiki met politici, verwijst verweerder terecht naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Mungiki een verboden beweging is waartegen de overheid actief optreedt. Verweerder merkt met reden op dat in het verzoekschrift geen informatie wordt aangebracht die de informatie waar in de bestreden beslissing wordt naar verwezen kan weerleggen. In het verzoekschrift wordt eveneens voorbijgegaan aan het motief van de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de beweerde invloed van haar echtgenoot verder reikt dan het lokale niveau en dat een politicus met linken met de Mungiki uit haar plaats van afkomst, Nakuru, om deze reden in 2008 werd gearresteerd.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt de Raad tot de zijne gemaakt daar ze niet dienstig wordt weerlegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vragenlijst van het CGVS, het verslag van DVZ en de verhoorverslagen van het CGVS en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In een tweede onderdeel van het enig middel wijst verzoekster op haar nationaliteit en etnische origine. Zij voert aan dat de situatie nog zeer onzeker blijft ten gevolge waarvan zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de huidige situatie in Kenia niet van die aard is dat verzoekster als burger een reëel risico zou lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In het verzoekschrift wordt de motivering dienaangaande niet betwist of weerlegd, verzoekster stelt enkel dat de situatie in Kenia onzeker blijft. De loutere bewering dat de algemene situatie in Kenia onzeker is en dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zonder dit te

onderbouwen en zonder de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent te ontcrachten, is niet dienstig ter weerlegging van de motivering die steun vindt in de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier. Derhalve kan aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.